

"Som quatre en una habitació des de fa tres anys; vull un pis per als meus fills o acabarem dormint al cotxe"

Una família gironina amb dos fills denuncia que no pot accedir a un habitatge i reclama un lloguer social

Quina és la situació actual de vostè i la seva família? Fa tres anys que som quatre en una habitació: jo, el meu marit i els meus dos fills. El gran té vuit anys i necessita el seu espai per estudiar, per fer els deures, per tenir una mica d'intimitat. El petit té quatre anys. Ara mateix la situació és encara més dura: el meu marit dorm al cotxe des del 7 de gener. La meua mare viu en un pis de dues habitacions amb la seva parella. Nosaltres quatre ocupem l'altra habitació. Ella ens vol ajudar, com qualsevol mare ajudaria la seva filla, però no pot mantenir-nos. Té les seves despeses i la convivència ja s'ha fet insostenible. No hi ha espai i la tensió és constant. Les assistents socials em diuen que, com que estic empadronada a casa de la meua mare, no tinc dret a ajudes. Però això no vol dir que ella ens pugui mantenir. No cobro cap ajuda: ni atur, ni renda garantida, ni cap prestació per als nens. Només rebo 130 euros cada sis mesos de la Seguretat Social pels meus fills. Això no cobreix res. No té cap ingrés? Jo treballo com a perruquera canina quan em surt algun client, però és una feina esporàdica. Ens diuen constantment: "Busca feina, busca feina". Però trobar una feina compatible amb els horaris escolars dels meus fills és molt difícil, si no tens ningú que els pugui recollir. El meu marit ara ha aconseguit un contracte fix a Amazon i cobra uns 1.500 euros al mes. Però això tampoc ens ajuda a trobar un pis: les agències i els propietaris ens demanen un any d'antiguitat laboral per llogar-nos. Fins que no el tingui, ningú ens vol llogar. És com si el sistema ens bloquegés per tots els costats. Com és el dia a dia per a vostè i per als seus fills? El gran dorm en un matalàs al costat del llit. El petit dorm amb nosaltres al llit de matrimoni. El meu marit, com he dit, ara mateix dorm al cotxe. Intentem mantenir una rutina normal per als nens. Van a l'escola, mengen bé, fan activitats. La seva professora i la psicòloga diuen que estan bé, que són nens feliços. Jo faig tot el possible perquè visquin amb la màxima normalitat. Però cada dia em fan la mateixa pregunta: "Mama, quan tindrem casa?". I jo no sé què respondre. Fa tres anys que busca pis. Què ha trobat? He buscat a tot arreu: a Figueres, a Vilafant, a Fortià, a Lladó... El pis més barat que he trobat costa uns 690 euros al mes. N'hi ha de 790 euros. Si pago això, amb el sou del meu marit, després no ens queda per pagar llum, aigua o menjar. Amb 1.500 euros per a quatre persones no es pot viure. Si pagues 500 o 600 euros de lloguer, a final de mes has de triar entre pagar els serveis o comprar menjar. Jo no demano res gratis. Demano un lloguer social que s'adapti als nostres ingressos. Si no hi ha pisos disponibles, almenys que ens posin en un hotel temporalment fins que trobin una solució. Ara mateix la meua situació és una emergència. Si no trobo res en menys de 20 dies, acabarem dormint al cotxe. He anat a l'Ajuntament de Figueres, he demanat parlar amb l'alcalde, però no he rebut resposta, diuen que ja em trucaran. També han estat a punt d'estafar-la amb un lloguer? Busco a tot arreu, l'altre dia quasi m'estafen a causa de la desesperació que tenia. Vaig contestar un anunci d'un portal immobiliari, un anunci que era fals, sort que me'n vaig adonar perquè, si no, hauria perdut el poc que he estalviat per poder llogar pis quan el trobi. Però ni les agències ni els particulars no volen llogar si no acredites un any de contracte i és normal. Has estalviat tota la vida per comprar-te un pis perquè després vingui algú i l'ocupi. Alguna vegada ha tingut accés a un lloguer social de l'Ajuntament? No. Mai. L'última vegada que vam tenir un pis va ser durant la pandèmia. El vam llogar a través d'una agència. En aquell moment jo treballava a mitja jornada, perquè ja tenia un fill i estava embarassada del segon. Al meu marit el van acomiadar de la feina en aquell moment, perquè l'empresa no volia pagar-li la baixa de paternitat. Ens van acabar fent fora d'aquell pis. Després vam acabar en un pis d'un banc. Era una situació molt precària: algú t'obre la porta i et venen les claus, pagant uns 1.000 euros. Després, si el banc vol, et poden fer un lloguer social. Jo ho vaig aconseguir. A partir d'aquí què va passar? Van començar a intimidar-nos gent del barri, perquè volien utilitzar el pis per plantar marihuana. No em sentia segura

i vaig marxar amb els meus fills. Vam anar a Huelva, a casa de la meva sogra, però tampoc ens hi vam poder quedar. Vaig haver de passar un mes en un hotel amb els meus fills. Quan vam tornar a Figueres, l'única opció va ser anar a casa de la meva mare. Quina resposta rep dels serveis socials? Fa tres anys que vaig a serveis socials. Cada vegada que hi vaig, m'obren un expedient. Quan trobo una feina temporal, el tanquen. I després torno a començar de zero. No hi veig empatia. Només normes. Dijous passat vaig tenir una cita i em vaig sentir més atacada que ajudada. Jo el que demano és entrar a la taula d'emergència per habitatge. Però em diuen que amb el sou del meu marit superem el llindar econòmic. Tot i això, em van dir que en una setmana o setmana i mitja em trucaran per veure si complim els requisits. Mentrestant, la nostra situació és desesperada. A més, pateixo ansietat, agorafòbia i atacs de pànic. Estic en seguiment amb salut mental. Durant un temps gairebé no podia sortir de casa, si no era amb el gos, ara estic millor. Però no he tingut una vida fàcil, només demano viure amb tranquil·litat. Quins altres problemes s'ha trobat ara? Fa un temps quan vivíem en un pis al carrer Doctor Ferran, un mes no vam poder pagar i ens van fer fora amb l'excusa que hi entrarien familiars. Ara ens ha arribat una carta d'Hisenda perquè hi ha un deute de més de 400 euros d'aigua. El comptador estava a nom del meu marit, però nosaltres ja no vivíem allà ni estàvem empadronats en aquell pis. Hem trucat a l'agència i ens han dit que no poden fer-hi res. Tot això només afegeix més pressió a una situació que ja és molt difícil. Quines opcions té per trobar feina? Puc treballar de matins o de nit, però no puc fer horaris partits perquè no tinc ningú que reculli els meus fills de l'escola. He treballat en bars, però fins i tot he hagut de barallar-me perquè em fessin un contracte. Una de les últimes feines que vaig tenir va ser en un bar. Vaig haver d'amenaçar de denunciar perquè em fessin contracte. Me'l van fer, però al cap de tres mesos em van acomiadar perquè no els sortia a compte tenir-me assegurada. També estic apuntada a totes les empreses de treball temporal. La Creu Roja m'avisa quan veu alguna oferta laboral i m'apunta, però de moment no he aconseguit cap feina amb nòmina. Em van dir que anés als Caputxins, on hi ha persones que ajuden a trobar feina. També m'han donat un paper per anar a la botiga Roba Amiga de Figueres, però allà l'horari és partit. A Amazon, em van oferir un contracte de nit, però quan vaig començar em van posar torns rotatius, cosa que no puc assumir amb dos fills petits. Moltes vegades em diuen que busqui una cangur. Però si pago una cangur, per a què treballo? Ha rebut o rep ajuda d'entitats socials de la ciutat? La Creu Roja m'ajuda sobretot a buscar feina. El meu fill va al PACEM i des d'allà van avisar serveis socials perquè no tenim habitatge. Gràcies a això vaig aconseguir la cita que vaig tenir dijous passat. També, com ja he dit, m'han derivat als Caputxins. Però la realitat és que el meu expedient a serveis socials s'ha tancat en algun moment sense que jo ho sabés. Des de Càritas, m'han ofert una cita d'urgència per ajudar-me, però fins ara sobretot he tingut suport de La Xarxa de l'Alt Empordà que m'han ofert menjar quan no en tenia i un any, que no tenia diners per comprar regals de Nadal per als meus fills, els vaig poder anar a buscar allà. Fan una gran feina. Com se sent ara mateix? Desesperada. Si el dia 20 d'aquest mes no tinc una resposta, em plantaré amb una tenda de campanya davant dels serveis socials. No vinc aquí a fer pena ni a plorar. Vinc a exigir una solució habitacional digna per a la meva família. És un dret que ens correspon. La meva situació és d'emergència extrema. A mi i als meus fills ens queden menys de 30 dies abans de poder acabar dormint amb el meu marit al cotxe. Sé que hi ha recursos. Sé que s'han adjudicat habitatges a famílies que estan en millor situació que nosaltres. Per això ja no em serveix sentir sempre la mateixa resposta: "No hi ha pisos". Ja he explicat a Serveis Socials que, si ningú ens ajuda, acabarem tots dormint en el cotxe i m'han dit que em traurien els nens, si això passa. Jo els he dit que, si això passa, és perquè ells no estan fent bé la seva feina. Passejo per Figueres i sé que hi ha blocs buits, veig pisos buits. Cada vegada que passo davant d'un portal tancat o d'un pis amb el cartell de lloguer, la meva sensació d'impotència creix. També quan veig altres famílies accedir a lloguers socials sense saber exactament per què a mi no m'arriba mai aquesta oportunitat. De vegades em pregunto si he de començar a ser maleducada o fer les coses malament com fan altres persones per rebre atenció. Quin missatge vol transmetre amb aquesta entrevista? Que la situació de moltes famílies amb ingressos baixos és desesperada. No es tracta de voler viure sense treballar, ni cobrant ajudes. El problema és que, amb sous baixos i sense accés a l'habitatge social o a ajudes, moltes famílies acabem al carrer o dormint al cotxe. Necessitem solucions reals. I les necessitem ràpidament. La Rut parla amb la veu trencada. Durant l'entrevista intenta mantenir la calma, però en alguns moments l'angoixa la supera i esclata a plorar. Sent impotència. També la sensació de no ser escoltada. Ni pel sistema, ni per les entitats socials, ni pels serveis socials, que fa tres

anys que coneixen la seva situació. Per a ella, el dret a l'habitatge s'ha convertit en un luxe. Un luxe que, assegura, ja no està a l'abast de tothom. Ni tan sols de famílies que treballen. Amb un sou de 1.500 euros al mes a casa, accedir a un pis de lloguer s'ha convertit en una cursa que, de moment, no pot guanyar. Fa tres anys que ho intenta sense èxit. Paradoxalment, el fet que la seva mare li hagi allargat la mà per no quedar-se al carrer també l'ha deixat fora de moltes ajudes. Estar empadronada a casa seva, explica, fa que no pugui percebre determinades prestacions perquè la seva mare té ingressos. La seva història posa rostres a una realitat que cada vegada preocupa més al territori: la dificultat d'accés a l'habitatge per a persones amb ingressos baixos o inestables. Un problema que també va quedar sobre la taula en una jornada recent sobre desigualtat social celebrada a la biblioteca de Figueres. La intervenció del president local de Càritas, Xavier Roura, va fer una reflexió autocrítica sobre el paper de les institucions i també de les mateixes entitats socials. Roura va reclamar un canvi de paradigma i va apel·lar tant a les administracions com a les institucions i a la ciutadania. També va assenyalar un altre problema que dificulta l'accés a l'habitatge: "La por i els prejudicis a l'hora de llogar a persones vulnerables", una realitat que, segons va dir, contribueix a perpetuar la desigualtat. La jornada va incorporar una mirada crítica sobre les polítiques públiques en un territori fortament marcat pel turisme. Diversos participants van qüestionar que a Figueres es promoguin mesures centrades en la seguretat o l'ocupació, mentre no es despleguen polítiques estructurals d'habitatge que permetin garantir aquest dret bàsic.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/alt-emporda/2026/03/12/som-quatre-habitacio-vull-pis-fills-127836018.html>